

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

3 tháng 05 năm 2009

Số 43

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd.,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoiv@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoiv.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Vườn Thơ Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Bé thuyết giảng cho Đại Hội, Bé có cảm thấy lo lắng và mệt nhọc không ?
- 2) Thưa, Bé cảm thấy vui và sống động tùy theo sự phát triển chơn tâm của bạn đạo, cho nên Bé không có đặt diễn văn như người thường, nhìn kinh điển vô tự chơn kinh của bạn đạo, đọc mà nói thôi, rất dễ đối với Bé, nhưng bạn đạo thương Bé sợ Bé mệt, chứ kỳ thật Bé rất vui ?
- 3) Tình trạng như vậy phải làm sao ?
- 4) Còn nhiều người đang sống ở bên nhà thì sao ?
- 5) Nguồn kinh tế do đâu mà có ?
- 6) Đạo Vô Vi phát triển do đâu mà hình thành ?
- 7) Tại sao có một số bạn đạo từ bỏ Vô Vi, ngược lại lại ghét Vô Vi là sao ?

Copyright © 2009 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 22 tháng 08 năm 1991

1) Hỏi : Bé thuyết giảng cho Đại Hội, Bé có cảm thấy lo lắng và mệt nhọc không ?

Đáp : Thưa, Bé cảm thấy vui và sống động tùy theo sự phát triển chơn tâm của bạn đạo, cho nên Bé không có đặt diễn văn như người thường, nhìn kinh điển vô tự chơn kinh của bạn đạo, đọc mà nói thôi, rất dễ đối với Bé, nhưng bạn đạo thương Bé sợ Bé mệt, chứ kỳ thật Bé rất vui.

Ngày 23 tháng 08 năm 1991

2) Hỏi : Thưa, Bé cảm thấy vui và sống động tùy theo sự phát triển chơn tâm của bạn đạo, cho nên Bé không có đặt diễn văn như người thường, nhìn kinh điển vô tự chơn kinh của bạn đạo, đọc mà nói thôi, rất dễ đối với Bé, nhưng bạn đạo thương Bé sợ Bé mệt, chứ kỳ thật Bé rất vui ?

Đáp : Thưa, kể ở cũng như người ra đi đều có một khối óc, khối óc đó đều là của báu của vũ trụ và Nhơn loại, người ra đi phải tự mình ý thức được nhiệm vụ của chính mình phải làm gì đâu, đối với loài người, khi biết ta có khối óc thì phải ý thức ta từ mọi trạng thái mà hình thành, hội tụ thành một ánh sáng trên mặt đất này, có đủ khả năng tấn và thối do khối óc đề ra, trao đổi không ngừng nghỉ, từ bên trong cho đến bên ngoài, khối thần kinh làm việc từ ngày lẫn đêm, tùy theo hoàn cảnh hiện hành, đúng theo một khả năng trong vũ trụ, ý niệm trung thật của chính nó là muốn cống hiến cho Nhơn loại một tin lành tự thức. Cho nên tuổi trẻ trước khi rời khỏi quê hương, mong muốn đến xứ người, bằng lòng học hỏi những gì xứ người đã sẵn có, cầu mong phát triển cho tâm tư càng ngày càng giàu mạnh. Có một số người đã thành công trong lãnh vực học vấn thành công như: bác sĩ, kỹ sư, thợ thuyền ngang hàng với người ngoại quốc, thọ hưởng phúc lợi đồng đều của xã hội, sự dày công đã thành đạt được một phần, nói về đạo thì hoàn cảnh bận rộn đã lôi cuốn, thành thử không có thì giờ nghiên cứu tâm tư của chính mình để nhận thức cơ duyên đến và đi của phần hồn, cho nên kẻ bị lạc vào sự hơn thua tranh chấp, thành thử khó ngồi lại với nhau, chỉ biết sống cho gia đình mình, không quen sống với đại chúng. Có nhiều người nói với Bé là tôi rất sợ sống chung với người Việt Nam, nhưng vẫn bảo đảm cho người nhà đoàn tụ, không lâu lại chia rẽ và kích bác lẫn nhau, sự đầm ấm trong tương tượng lại tan biến dần!

3) Hỏi : Tình trạng như vậy phải làm sao ?

Đáp : Thưa, tình trạng ở bên trên là luật tự nhiên, thấy xa cách nhưng không cách nào xa, vì ta đã mang thân xác của người Việt Nam lúc nào cũng là Việt Nam, đồng một giống nòi, đồng một cách đối đãi tùy duyên thức của mọi người, dù cho tư tưởng kỳ thị chê bai, nhưng cuối cùng cũng phải hòa đồng. Cho nên người tu thiền tự xây dựng theo trình độ hướng thượng, thức hòa đồng lại có cơ hội tự nó mở ra, trong nguyên lý tự nhiên và hồn nhiên bớt hướng ngoại, thì mới có cơ hội ngồi lại với nhau, trong tình thâm thương yêu của vũ trụ và Trời Phật, tự quên đi sự hận thù và ghét bỏ, chơn tâm hồi sinh nguyên lý vô sanh, thì sự mê chấp sẽ tan biến mất, thức hòa đồng tràn ngập trong tình thương, ý thức được ta đang chung sống trong chấn động của vũ trụ quang, thì tâm từ bi sẽ tự nó phát triển đến vô cùng, mọi sự kích động và phản động ở xung quanh sẽ không còn nữa.

4) Hỏi : Còn nhiều người đang sống ở bên nhà thì sao ?

Đáp : Thưa, những người ở bên nhà đang thiếu thốn về vật chất, nhưng tâm của họ càng ngày càng sống động hơn, càng ngày càng khổ thì mới có cơ hội thấy rõ chính mình hơn. Vật chất thiếu thốn là trách nhiệm của ban chấp hành không biết xây dựng niềm tin yêu tự do của mọi người, có tự do thì mới có sự sanh sản mau lẹ phù hợp với nhu cầu thích ứng của Nhơn sinh xã hội, chứ cứ đề ra chính sách này, chính sách nọ, nhưng nó không phù hợp với nguyên lý sanh tồn và phát triển thì chỉ chuốc lấy sự thảm bại, chứ không bao giờ thành công. Nhưng đà tiến hóa của Nhơn sinh thì nó vẫn lầm lì đi tới, tùy theo duyên nghiệp mà khai mở, cho nên ở đời này có câu: “Bất chiến tự nhiên thành”. Chúng ta là người tu sớm thức, không nên hướng ngoại, tự cảm thức đâu đó đều có luật tiến hóa cả, nuôi gà cũng phải dành cho chúng nó được tận hưởng nguyên khí của vũ trụ và chấn động của thanh quang, nhiên hậu chúng nó mới có cơ hội sanh sản mau lẹ được.

Ngày 24 tháng 08 năm 1991

5) Hỏi : Nguồn kinh tế do đâu mà có ?

Đáp : Thừa, do lòng dân mà ra, dân thích thì khó khăn cách mấy cũng vượt qua, còn kềm kẹp người dân thì chỉ tạo nạn cho quốc gia ấy mà thôi. Sự hợp tác là thiên tánh phát tâm, đó là căn bản của tấm lòng từ bi, cho nên bạn đạo Vô Vi thường đến thiên đường hay là thiên viện là do sự phát tâm của họ dẫn họ đến, càng lai vãng nhiều thì lòng từ bi của họ sẽ được mở rộng. Họ tự nhận thấy việc làm hữu ích cho chơn tâm của họ. Họ tự cảm thấy vui, nhẹ và hãnh diện, được một số bà con anh em chào hỏi và lo cho nhau khi cần, được cộng đồng giải phân của thiên ý sau khi tham thiền. Cho nên trong thâm tâm lúc nào cũng cảm thấy vui vui.

6) Hỏi : Đạo Vô Vi phát triển do đâu mà hình thành ?

Đáp : Thừa, do tâm bạn đạo mà ra.

7) Hỏi : Tại sao có một số bạn đạo từ bỏ Vô Vi, ngược lại lại ghét Vô Vi là sao ?

Đáp : Thừa, họ có quyền dừng chân tại đó và tạo động cho chính họ, chứ Vô Vi lúc nào cũng quý thương họ, cũng là cơ hội để hiểu luật nhân quả của tâm linh. Tâm làm thì thân phải chịu, nạn và phước cũng do chính mình tạo ra mà thôi.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Thuyết Pháp 02

...

Cho chúng ta thấy rõ ràng, chắc chắn phải tìm hiểu cái nguyên căn của ta, và chắc chắn phải thực thi cái tình thương mới đạt tới một cái đường lối rõ ràng, chớ cái lòng tham con người tràn trề, có sức mạnh lại có sự tham lam, luôn luôn ở đời là nó vậy, ít có người mà có sức mạnh đem cống hiến sức mạnh ra, để diu dắt giúp đỡ cho nhau ít lắm. Còn cái tình thần sức mạnh tự sửa tự giải để tiến lên hòa giải, sửa lấy mình, tận dụng đem cái sức mạnh sáng suốt càng sáng suốt thêm, cái đó ít người chịu làm, nhưng mà lấy cái sáng suốt của mình đem đề lên đầu thiên hạ nhiều lắm ở thế gian này, trong quả địa cầu này. Cho nên Đức Phật đã lấy tận dụng cái sáng suốt của Ngài, để đem lại cực thanh, cực tịnh mà diu dắt vạn linh trong cái tiểu thiên địa, mọi người nhìn nhận đó, ông đó ông làm việc rất đúng! Đúng ở chỗ nào? Cái của ông phải làm là ông đã và đang làm. Còn cái của ông không làm, ông không bao giờ chịu làm, và bây giờ chúng ta bị lận đận, bị trầm luân trong cái khổ ải, là tại vì chúng ta làm những cái chuyện kêu bằng không phải của ta làm, mà chúng ta xen vào đó mà làm, thành ra gây cái chuyện thua lỗ cho ta, rồi tới già rồi lớn tuổi mới biết mình đi lộn đường. Sai! Nhỏ mình hung hăng, mình có sức mạnh trong tay, mình có cái dao, mình có cây súng, chỉ trong bụng người ta, là mình lấy bạc mình đi chơi phây phây sướng quá, nhưng mà tới già mình ăn năn.

Mà thời đại đã cho chúng ta thấy rồi, hiện tại bao nhiêu sự chiến tranh bộc khởi, từ ngày nay giờ này cũng còn có những cái chuyện đó, những cái hành động đó. Hỏi Trời Đất sao không giết những phần tử đó, bởi vì những phần tử đó, nó đi xuống rồi nó sẽ thức giấc. Nó cũng ở trong cái tối tăm đau khổ, nó cho đó là cái chánh cái tốt, cho nên người thế gian gạt người. Các bạn thấy lắm lúc trước kia ta chưa biết tu, chưa biết tự giải tự tiến chúng ta cũng có cái lòng tham, gạt được thằng cha đó tôi thấy tôi hay quá, nhưng mà gạt được cái số tiền đó, rồi các bạn bình tĩnh xem xét trở lại cái số tiền bạn gạt của người ta bây giờ nó đi đâu? Nhờ cái dễ kiếm, dễ tìm, dễ đạt, dễ giựt của người ta, bây giờ nó sanh ra cái việc bịnh ghien á phiện, bịnh hút xì

ke, bình tự thị, để cho chúng đánh gãy răng, gãy chân, gãy tay, cái hậu quả của cái tham, thế nào nó phải đụng phải. Cho nên Đức Phật tu cởi mở, mình cảm tới tứ đại giai không là biết tất cả những cái gì, mà tại sao Ngài không chặn đứng những hành động đó? Không! Biết nó không có đi tới đó, cái người cắm đầu xuống đất chọi chọi ít cái thì nó trầy đầu, chớ không có làm gì đi trở lên được. Còn những người mà thả lỏng phong phốc, phong phốc cứ việc đi lên lên lên... thẳng đi lên, người đó tiến hoài. Thành ra Đức Phật đã lựa một trong hai con đường đó, cái đường đi lên tiến hoài thẳng tiến, thay vì đâm đầu ở dưới đất, mà lấy sức mạnh mình cứ nhui đại, nhui đại, nhui đại trên mặt đất, thì một ngày kia nó trầy hết cái đầu, rồi nó thức tâm tự dừng lại, thì những cái hành động đó Trời Đất đã để sẵn cho mọi người. Mà hiện tại các bạn làm Cha Mẹ đi nữa, bây giờ hiện tại những người ngồi ở đây cũng có. Ở đây trong gia đình có nhiều đứa con nghịch lắm mà không làm gì được, yêu cầu ơn trên tha thứ giúp đỡ cho chúng nó, để cho nó hồi tâm tự hiểu lấy nó mà thôi, chứ Cha Mẹ không làm gì được. Một ngày kia nó đụng phải rồi nó cũng khác, mà chính những hành động đó, hồi chớ những vị bồ lão ngồi đây trước kia tuổi trẻ có làm cái đó không? Cũng có những bản tánh hung hăng căn bản như vậy. Cho nên, chúng ta xét kỹ lại Đức Phật rất thông minh, phải tìm một trong hai con đường mật niệm, chỉ tìm con đường đi lên vô cực vô biên, đi mãi còn đường đi, còn đi xuống là đi giới hạn và bị kẹt. Cho nên hàng ngày các bạn bây giờ nói bạn thấy bạn có cái tánh kỳ dị bạn thấy rõ ràng, tham dục hai cái đó thôi. Sớm mai tới chiều nhìn thấy nó có thay đổi, nó đưa bạn tới cái cảnh đó rồi. Bạn bình tâm bạn thấy tôi đang bước vào những cảnh tham dục ấy, thì bạn hướng thượng giải nó ra, một chấp cảnh tham dục nó phải tan rã.

Nó tu về Vô Vi con người phải đi về điển giới, mới phá cái sự chấp mê của nội tâm, phá cái căn bản hỗn loạn của Thiên cơ đã đặt. Ông thợ không biết sửa máy, cái máy đó không có bao giờ chạy. Chúng ta đã có nhiều người rồi. Hỏi chúng ta có Thầy? Có! Những người tiền bối đã đi trước, hành động Ngài để lại cho chúng ta, vạch sẵn những cái mạch lạc để cho chúng ta tiến, mà chúng ta không chịu nắm đó để mà đi, rồi đổ thừa lẽ này, lẽ kia, lẽ nọ, đủ thứ hết.

Tôi tu tới ngày nay, nhiều cảnh cũng làm cho tôi nực cười. Tôi thấy con đường tôi đi rất hay, rất dễ chịu, rất cởi mở, để cho đầu óc tôi càng ngày càng tiến đồng với tất cả nhân sinh vạn linh của quả địa cầu, thì ngược lại tôi thấy nhiều người bạn của tôi nói: Thôi chú mày tu trước rồi bữa sau mày tu đắc đạo mày dẫn tao đi cũng vậy, để tao đi chơi cho nó thoải tình, rồi các bạn sẽ gặp những cái trường hợp như tôi, không sao tránh khỏi. Nhiều khi vợ thúc chồng tu, chồng nói thôi bà tu đi, bữa sau bà độ tôi với, tôi mắc lo làm ăn nuôi con. Nhiều ông nói bà tu đi, thôi ông để tôi nướng bánh xèo tôi bán, tôi nuôi con ăn học thành công rồi tôi tu, ông tu trước đi. Đổ thừa qua lại không, là tại vì họ thiếu cái ý thức, họ chưa gặp phải những sự kích động quá đáng, nên chưa có cái cơ hội hồi tâm, động điển nó mới hồi quang phản chiếu nó thấy nó, rồi nó mới nắm đó mà tu sửa.

Cho nên chúng ta tu bên Vô Vi, gặp nhiều cái nghĩa là chán ngán lắm, đụng phải những cái gì chúng ta thấy chán đời liền, bức tức liền, trách luôn cả Trời Phật tại sao tôi tu mỗi đêm vậy mà cho tôi gặp những cái chuyện khổ, tôi tưởng là may mắn, mà tại sao cái chuyện khổ cứ đem tới cho tôi hoài, từ dư luận cho tới hành động của cá nhân tôi, đều là tôi thấy toàn sự khổ không. Nhưng mà người đã bắt đầu mình tâm kiên tánh mà không thấy, trước kia ngài cho đó là sướng, nhưng mà bây giờ người tu tới ngày đó, rồi người thấy tôi khổ là người đã thức tỉnh. Biết được mình khổ thì mình sẽ tiến tới tu sửa cái khổ đó nó sẽ tan, biết cái cụm mây đó là đen làm cho chúng ta uất khí buồn tủi, thì chúng ta tu giải nó đi, tu càng ngày phải càng minh lý. Nó phân được là nó giải được, còn phân không được nó còn bị kẹt. Cho nên nhiều khi các bạn tới đây, nghe qua tôi nói chuyện thì các bạn thấy nó nhẹ nhàng, là tôi ở trong cái cảnh ngộ đó, trong cái rối ren, trong khúc tơ vò đó, mà tôi đã giải toả nó ra được rồi. Tôi nói ứng khẩu giải đáp lấy tôi, để mở ra từ cuốn một, từ cái gút một để cho nó khai thông. Cho nên nhiều bạn nghe thì thấy nó hay, nghe thấy nó dễ dãi, nghe chúng ta ở trong cái tình cảnh tương đồng với nhau. Các bạn thấy thôi kỳ này về tôi sửa, nhưng mà về gặp ông xã nó đụng cái rồi cũng la làng, cũng vậy đó, nhưng mà cái đó là có cái cơ hội cho chúng ta thử tâm. Học trò là phải trả bài, vô gặp phải Thầy, chồng mình là Thầy, mà vợ mình cũng là Thầy nhớ tôi nói hồi nãy

đó, trả được cái bài đó. Khỏe! Thi dễ đậu, sau này thi dễ đậu, cho nên các bạn đừng có chán chê, rồi đừng có nói ông tu hành mà ông nói ác, không phải đâu. Mình tìm thử tại sao cái người đó nó thông minh mà bữa nay nó nói ác, mà người đó là người mình đặt ở trong con tim đầu lòng của mình, mình thấy thương yêu người đó. Hồi đó chưa lấy được người đó, mình buồn bực ghê lắm, nhưng mà ngày nay mình yêu được người, tại sao mình chê người đó là xấu chỗ nào. Chúng ta phải cố gắng đem cái xấu đó phân tách ra, rồi đem điều luyện nó thử coi nó còn được mấy phần trăm tốt, mà bạn điều luyện rồi thì nó trở về hư không, thì cũng đồng tiền như bạn, rồi cũng tốt vậy đó thôi. Cho nên đừng có ghen ghét, đừng có ngồi ở đây mà phóng cái dây điện mà cột chân người ta, không cho người ta đi rồi buồn tủi lấy mình. Cho nên bữa nay chúng ta nói về cái gia đình, gia cang, thời cuộc đã cho các bạn thấy hết rồi. Tay không đến rồi tay không đi, làm cho mấy đi nữa mà nhân loại với nhân loại tranh giành từ chút, sau này chúng ta cũng chẳng còn cái gì, tuy bạn không giành của người ta, mà họ giành thét rồi họ cũng giành lấy luôn bạn, rồi cũng tay không.

Rồi bây giờ chúng ta tu về Vô Vi, chúng ta lấy cái vạn sự khởi đầu bởi nhất không, thì chúng ta trở về cái căn bản không không. Cho nên các bạn đã thực thi trong cái không giờ để tiến, không tiền mà các bạn vui tươi là các bạn hưởng cái điển quang sáng suốt. Các bạn có một kho tàng vô tận ở bên trên chứ không phải ở bên dưới, cho nên tôi nói ánh sáng chiếu rọi căn nhà chớ căn nhà không có chiếu rọi được ánh sáng, bạn nhớ cái câu đó. Tâm của các bạn không có điều khiển ông Trời được, nhưng mà ông Trời ngược lại có thể ủng hộ và giúp đỡ cho các bạn tiến, nếu các bạn tiến gần Ngài, có chút xíu đó thôi, nhưng mà lâm vào cái cảnh “*ma nhất trượng Phật nhất xích*” là động loạn nhiều hơn. Động loạn chín mươi chín phần trăm còn một phần trăm tịnh thì Trời Đất cũng không có trách các bạn. Như tôi đã đi trước rồi các bạn có sai tôi đâu có dám trách các bạn, tôi trước kia cũng ở trong cái hoàn cảnh đó mà ra.

Luân hồi tự bản sanh hạ căn, nhập vô bản thể con người, thì chun vô cái chuyện tạo ra cảnh động loạn của tiểu thiên địa này. Rồi mỗi ngày chúng ta mỗi trưởng thành, cái khối thanh điển càng ngày càng kết tập chúng ta mới hiểu được, cái động loạn của nội tâm quá đáng. Mình tự sửa tự tiến, thành ra chúng ta phải cố gắng, phạt bạn đi đừng cho nó lười biếng, cấm đừng cho nó lười biếng, thì bạn thành công để dãi không có cái gì khó khăn, có một cái giới một mà tu không được, rồi các bạn đi vô chùa tu 12 giới làm sao tu. Thấy không? Có một giới một thôi. Thôi hôm nay tôi cũng nói quá nhiều, thì các bạn nào muốn lên nói chuyện tiếp..

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 30/03/1975)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

CÔNG TÁC TỪ THIỆN: KHÁNH THÀNH CHIẾC CẦU 46 (Của BAN TỪ THIỆN PHƯỚC TÂM Ngày 21-03-2009)

Đoàn Từ Thiện Phước Tâm gồm 14 bạn đạo do Cô Phương Dung làm Trưởng Đoàn, vợ chồng Anh Dũng ở Quận 2 và một số bà con bạn đạo khác gồm 10 người, đã đến xã Mỹ Hoà, huyện Ba Tri, tỉnh Bến Tre, khánh thành chiếc cầu 46. Là chiếc cầu thứ tư do Từ Thiện Phước Tâm xây dựng. Đó là sự phát tâm Từ Thiện của các cụ:

1)- Cụ LÊ VĂN SÁU và cụ bà NGUYỄN THỊ SẴM (Là cha mẹ của cô Phương Dung ở Quận Thủ Đức, Tp. HCM, ủng hộ 10.000.000 đồng).

2)- Cụ KHÔNG VĂN XUÂN và cụ bà NGUYỄN THỊ LĂNG(Là cha mẹ của anh chị Dũng ở Quận 2, Tp. HCM, ủng hộ 15.000.000 đồng).

3)- Anh chị em bạn đạo Vô Vi trong đoàn Phước Tâm lo chi phí phương tiện. Số còn lại là 8.000.000 đồng do bà con trong xã Mỹ Hoà đóng góp để thực hiện cầu xi măng thay cầu tạm bằng gỗ đã hư cũ. Tổng số thực hiện hơn 33.000.000 đồng và Khánh Thành lúc 11 giờ ngày 21, tháng 03, năm 2009. Tham dự có vị cán bộ trưởng Chữ Thập Đỏ của huyện Ba Tri (Ông Trung) và cán bộ các ngành thuộc xã cùng nhân dân xã Mỹ Hoà có mặt và đoàn Từ Thiện Phước Tâm khoảng 40 người tham dự. Ban Từ Thiện Phước Tâm đã gửi tặng tiền mặt trị giá 25.000.000 đồng cho đại diện địa phương trang trải chi phí thực hiện cầu.

Buổi lễ kết thúc lúc 12 giờ cùng ngày, và địa phương thết đãi đoàn một bữa cơm trưa thân thiện do bà con trong xã nấu thật ngon. Đoàn đã trở về Tp. HCM cùng ngày trong niềm vui hoan hỉ của cô bác địa phương xã Mỹ Hoà ...

KHÁNH THÀNH CẦU MỚI SỐ 46

Chiếc Cầu 46 hoàn thành,
Là công cha mẹ sinh thành Cô Dung,
Mẹ cha anh Dũng hùn chung,
Đã hoàn thành tốt, giúp vùng Ba Tri.
Xã Mỹ Hoà, dân nhớ ghi:
Nhớ đoàn Từ Thiện Vô Vi tặng cầu.
Từ nay hai phía gần nhau,
Trẻ em đi học; lúa-màu lưu thông.
Giúp cho dân khỏi lòng vòng,
Giúp chị đi chợ, khỏi dòng thuyền đưa,
Giúp đường liền nối cầu dừa,
Xi măng cốt sắt, sớm trưa bền lòng.
Giúp cánh đồng ruộng bên sông,
Ngày ngày cô bác, thăm đồng lại qua,
Giúp cho tiện dụng muôn nhà,
Nhớ hoài lòng tốt: ông bà hảo tâm.

TP. HCM, ngày 17-04-2009

Kính Bái,
TRẦN KIẾN HOA

Vườn Thơ Bạn Đạo

TV. QUY HỘI TÌNH NGƯỜI

THIÊN Pháp Vô Vi cứu độ người
VIỆN nguồn thanh điển khắp nơi nơi
VÔ thình vô sắc quy nguồn cội
VI thiện vi chơn thoát bể đời
QUY Phật Pháp Tăng hòa thượng cõi
HỘI Tinh Thần Khí đáo quê Trời
TÌNH thương đạo đức là nền tảng
NGƯỜI Đạo nhất tâm giữ nguyện lời.

TD. Phú Nhuận, 28-04-2009
Mai Văn Chát

CHÍ TÂM

Ao đời sồn rách cả thân bầu
Tóc bạc dần loang phủ mái đầu
Xé lịch ngày qua, chân bước nặng
Mặt soi gương chiếu, má hằn sâu
Bảy mươi ân oán, Đời chồng nghiệp
Một thoáng giác chơn, Đạo ngộ thấu
Từng phút sát-na luôn Niệm Phật
Vô Vi Pháp chuyển chí tâm cầu.

Tao Đàn Phú Nhuận, 27-04-2009
Huệ Tâm. (Thủ Đức)

ĐẠO ĐỜI

Định luật điển quang phủ khắp nơi
Càn Khôn tạo hóa bởi do Trời
Đạo Đời tiên hóa do nơi Phật
Các Đấng Thiêng Liêng dựng đạo đời
Thức giác tu hành tự đổi mới
Huyền vi bản thể tự mình khơi
Thành tâm tu luyện hồn thoi thới
Học đạo kịp thời đặng thanh thoi.

Tân Phú, 27-04-2009
Minh Vô Vi

VỀ KHÔNG

Danh lợi, sắc tài rồi cũng không
Giàu nghèo, sang khó cũng tương đồng
Hữu vi vật chất là phương tiện
Khi đến tay không, về cũng không.

TD. Phú Nhuận, 27-04-2009
Thiền Đăng

THẦY ĐÃ VỀ...

Hôm qua trong mộng, gặp Thầy ...
Kim Thân, Thầy đã hao gầy hơn xưa
Thầy ơi... Thầy ở phương nào
Con dường như thấy Thầy về Việt Nam
Hôm nay mộng thật, tuyệt vời
Tin vui sắp đến Thầy về nay mai
Hôm nay đi đón Thầy về
Đón bằng thanh điển, hay thân hồng trần
Xác thân, trọng trước, muôn phần
Ta dùng thanh điển thành tâm đón Thầy
Thầy ơi... Con trẻ mừng thay
Bao năm cách biệt... Ngày nay tương phùng
Việt Nam... Đức Phật khai thông
Quần Tiên mở hội, vui chung đón Thầy
Nào ta đi đón Thầy về
Khai thông bản thể, công phu sum vầy
Cùng nhau, niệm Phật rước Thầy
Cùng nhau hợp lại, tu thiền tịnh thanh
Mau mau niệm Phật Di Đà
Giữ tâm thanh tịnh, nào ta có Thầy
Thầy ơi... Con trẻ lâm than
Cầu xin ân điển, hồng ban xuống trần
Chúng con là kẻ vô minh...
Xuống trần trả nợ, trầm luân không về
Con cầu, Thượng Đế ân ban
Chúng sanh, nhân loại, thoát vòng khổ đau
Thầy ơi... Xin cảm ơn Thầy...
Chúng con, niệm Phật tu hành nhiều hơn...

Nết Na

Thi Ca của Đức Thầy

Sài Gòn, ngày 22 tháng 08 năm 1970

Đạo đời đời đạo khắp nơi nơi
Sắc khí tương sanh thay đổi đời
Thanh tịnh phân hành chung quyết định
Tử sanh sanh tử chuyển không rời

Đạo thời vô hạn không lời
Đời thời giới hạn nơi nơi khác thường
Kẻ không lại được nhịn nhường
Người ngu chẳng được thấu tường việc chi
Sắc duyên duyên sắc cũng thì
Người sang kẻ tiện uy nghi khác thường
Phật thì thoát khỏi các đường
Đấu tranh tham dục tự lường sửa tu
Thế gian lưu lại kẻ ngu
Giết nhau chẳng kể thân tù đang mang
Tu thời lại muốn được an
Nhưng không hành đúng pháp ban cho người
Xét đời lại thấy nực cười
Ai ai cũng muốn làm người không ly
Chẳng lo thanh tịnh xét suy
Bên trong hồn vía sẽ quy thiên đàng
Tử sanh định luật rõ ràng
Tham rồi chẳng được nhưng màng tham lam
Gắng tu xuất phát điển quang
Hồi quang phản chiếu rọi đàng tự tu
Tu cho thanh tịnh hết mù
Biết mình biết họ giao du cõi trời
Ước mong các bạn xét lời
Nhủ khuyên bá tánh tự dời tiến thẳng.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiền